

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boek-
jes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN OGENSCHIJNLIJK TOEVALLIGE SAMENLOOP VAN OMSTANDIGHEDEN

Een toneelspel in twee delen

door

1880

Knarf van Pellecom

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2000
Nr.2147

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **EEN OGENSCHIJNLIJK TOEVALLIGE SAMENLOOP VAN OMSTANDIGHEDEN** op te voeren moet de naam van auteur **KNARF VAN PELLECOM** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/007
ISBN- 978- 90-385-06593

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Knraf van Pellecom
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(2 dames-2 heren)

ILIA

VEERLE

NATHALIE

MIKE

DECOR

Een grote leefruimte van een dakappartement. De meubelen getuigen van een verfijnde smaak en financiële welstand.

EERSTE BEDRIJF

(In deze ruimte staat Ilia, een knappe dertiger. Hij is smaakvol gekleed, volledig in overeenstemming met het interieur. In een zetel zit Veerle. Ze is gewoon, eerder pover, gekleed, maar heeft een uitstraling die dat doet vergeten. Ze is jonger dan Ilia. Naast de zetel staan een sporttasje en een plastic tas uit een damesboetiek. Ilia loopt zenuwachtig heen en weer terwijl Veerle rustig afwacht.)

ILIA : Zenuwachtig?

VEERLE : Neen.

ILIA : Ah. *(stilte)* Ik denk dat ze ieder moment hier kan zijn.

VEERLE : Mm.

ILIA : Ja. *(stilte)* Nu, ik ben in ieder geval wél zenuwachtig. Het is de eerste keer dat ik zoiets doe. Enfin, gedaan heb. Ik bedoel... Ik ben dit niet gewoon.

VEERLE : Ik ook niet.

ILIA : Nee, natuurlijk niet.

VEERLE : Hoe weet jij dat?

ILIA : Mm?

VEERLE : Ja. Jij kan dat toch niet weten. Ik kan mij niet herinneren dat we het daar al over gehad hebben.

ILIA : Nee, dat niet, maar... Enfin... Ik wil zeggen... Dat veronderstel ik toch. Jij ziet er in ieder geval niet uit als iemand die...

VEERLE : Ja?

ILIA : Ja... Als iemand die gewoon is van... Enfin, je weet wel.

VEERLE : Ja, ja. *(stilte)*

ILIA : Eigenlijk weten wij nog niet veel van elkaar, niet?

VEERLE : *(glimlacht)* Nee. Eigenlijk niet.

ILIA : Nee. Daar hebben we de tijd nog niet voor gehad.

VEERLE : Nee.

ILIA : (*lacht zenuwachtig*) Dit is een heel vreemde situatie.

VEERLE : Dat is wel het minste wat er over te zeggen valt.

ILIA : Indien ze mij gisteren gezegd hadden dat ik tot zoiets in staat zou zijn, dan had ik ze gegarandeerd een klop op hun gezicht verkocht.

VEERLE : Wie?

ILIA : Wie?

VEERLE : Ja, wie?

ILIA : (*stilte*) Ik begrijp niet wat je bedoelt.

VEERLE : (*zucht*) Wie zou jij een klop gegeven hebben? En hoe zouden die gisteren al kunnen geweten hebben wat er vandaag zou gebeuren?

ILIA : Nee, nee, dat bedoel ik niet. Je begrijpt me verkeerd. Het is niet dat iemand dat zou kunnen gezegd hebben, dat is onmogelijk. (*lacht*) Nee, nee, ik geloof niet in profetieën. Ik bedoelde dat zuiver hypothetisch.

VEERLE : Hypothetisch?

ILIA : Ja.

VEERLE : Dat begrijp ik niet.

ILIA : Nee?

VEERLE : Nee. Ik ken dat woord niet. Ik weet niet wat dat wil zeggen. Wat betekent... hypothetisch?

ILIA : Weet je dat niet?

VEERLE : Nee.

ILIA : Tiens, dat is vreemd.

VEERLE : Wat?

ILIA : Ik bedoel gewoon... Dat is toch een heel gewoon woord. Een woord dat courant gebruikt wordt.

VEERLE : (*lacht*) Nog zoiets.

ILIA : Wat?

VEERLE : Courant. Wat is dat?

ILIA : Veerle. Hou jij mij voor de gek?

VEERLE : Helemaal niet. Het spijt me Ilia, maar ik ben niet vertrouwd met de woorden die jij gebruikt. Ik spreek zo niet.

ILIA : Ah zo. Sorry.

VEERLE : Ik weet natuurlijk wel wat het ís. Ik bedoel, ik ken het woord courant wel.
Maar waarschijnlijk in een andere betekenis.

ILIA : Hoe dan?

VEERLE : Dat zeggen ze tegen een krant. Daar komt het woord toch vandaan?

ILIA : Ja, dat klopt. Dat is de archaische vorm. Dus dat weet je wel?

VEERLE : Ja, natuurlijk. Ik ben niet dom.

ILIA : Nee, nee, dat bedoelde ik niet.

VEERLE : Dat heeft niets met weten te maken. Met kennis. Ik gebruik gewoon andere woorden. Simpeler woorden. Mijn woordenschat... (*lacht*) Jij zou hier waarschijnlijk ‘vocabularium’ gebruiken... Mijn woordenschat is eenvoudiger. Maar ik ben echt wel in staat om te verwoorden wat ik zonodig te vertellen heb.

ILIA : Ja, ja, natuurlijk. Sorry. Ik wilde je niet beledigen.

VEERLE : Oh, maar dat deed je niet. (*stilte*) Wel?

ILIA : Wat?

VEERLE : Ja, wat betekent dat nu? (*nadrukkelijk*) Hypothetisch?

ILIA : Eh... Wel... Eh... Een hypothese, dat is hetzelfde als een... Als een... Veronderstelling.

VEERLE : Zie je wel!

ILIA : Wat?

VEERLE : Als je nu meteen het woord ‘veronderstelling’ had gebruikt, dan had ik je daarstraks niet moeten onderbreken. Dan had ik meteen geweten wat je wilde zeggen.

ILIA : Ja, dat wel. Maar ik kon natuurlijk niet weten dat jij dat niet zou begrijpen.

VEERLE : Hoewel. Dan had ik je even later tóch moeten onderbreken, want het woord ‘courant’ is mij ook niet bekend. Tenminste, niet in de betekenis zoals jij het gebruikte.

ILIA : Nee, je hebt gelijk.

VEERLE : (*stilte*) Dus wat wil dat zeggen?

ILIA : Courant?

VEERLE : Ja. Hoe zeg je dat in gewone mensentaal?

ILIA : Ik weet niet. Hoe zeg je dat anders? Ik kan niet zomaar voor de vuist weg op een synoniem komen. Ik gebruik altijd het woord 'courant'.

VEERLE : Probeer. Stel je gewoon in mijn plaats. Welk woord denk je dat ik zou gebruiken?

ILIA : Ik weet niet. Zo goed ken ik je niet.

VEERLE : (*glimlacht*) Nee, op dat vlak zijn wij nog vreemden voor elkaar.

ILIA : (*gegeneerd*) Ja.

VEERLE : Maar doe mij een plezier.

ILIA : Goed. Ik wilde zeggen... Ik dacht dat het woord 'hypothese' eigenlijk een... eh... een heel normaal woord was. Dat het tot het gewone taalgebruik behoorde. Dat het gewoon een woord is dat heel gangbaar is.

VEERLE : Dat is beter.

ILIA : Ja?

VEERLE : Ja natuurlijk. Nu begrijp ik je tenminste. Je ziet dat het niet zo moeilijk is. Het is toch eigenaardig om telkens weer te moeten vaststellen hoeveel moeite het sommige mensen kost om zich op een normale manier uit te drukken.

ILIA : (*lacht*) Daar heeft mij nog nooit iemand op gewezen.

VEERLE : Nee?

ILIA : Nee.

VEERLE : Niemand?

ILIA : Nee.

VEERLE : Dat is vreemd.

ILIA : En ik heb daar zelf nooit bij stilgestaan. Maar het zou kunnen dat je gelijk hebt.

VEERLE : Ik héb gelijk. Ik gebruik nooit moeilijke woorden. Ik vind dat het getuigt van onzekerheid.

ILIA : Onzekerheid?

VEERLE : Ja.

ILIA : Het spijt me, maar nu kan ik niet meer volgen.

VEERLE : Nee?

ILIA : Nee.

VEERLE : Je gaat me nu toch niet wijsmaken dat je niet weet wat onzekerheid betekent?

ILIA : Nee, natuurlijk niet. Ik begrijp gewoon niet wat mijn woordkeuze met onzekerheid te maken heeft.

VEERLE : (*zucht*) Als iemand in staat is om zichzelf uit te drukken met woorden die voor iedereen begrijpbaar zijn, waarom doet hij dat dan niet? (*stilte*) Waarom andere woorden gebruiken? Woorden die in 't algemeen minder goed begrijpbaar zijn, of in ieder geval toch minder duidelijk zijn? (*stilte*) Dat doe je toch alleen maar als je eigenlijk niet wilt dat je goed begrepen wordt. En waarom wil iemand in de eerste plaats niet goed begrepen worden?

ILIA : (*kan niet volgen*) Ik zou het niet weten.

VEERLE : Omdat je niet overtuigd bent van hetgeen je te zeggen hebt. En daarom probeer je het in te kleden, te camoufleren, zodat je wel indruk maakt maar eigenlijk niets zegt, waardoor je het risico niet loopt om door de mand te vallen. Het klinkt wel belangrijk, maar het zegt niets.

ILIA : Dat vind ik heel vergezocht.

VEERLE : Toch is het zo.

ILIA : Dan is dat in ieder geval niet op mij van toepassing. Ik kan je verzekeren dat ik mij totnogtoe nooit heb gerealiseerd... (*verbetert zich*) Dat ik er mij totnogtoe nooit bewust van was dat ik zoiets deed.

VEERLE : (*lacht*) Nu toch wel.

ILIA : Hoezo?

VEERLE : Ja, nu. Je besepte dat je het woord 'realiseren' gebruikte, en, omdat je je meteen realiseerde dat ik dat waarschijnlijk ook niet zou begrijpen, veranderde je je zin en gebruikte je een andere uitdrukking.

ILIA : (*blaast*) Jij bent te sterk voor mij.

VEERLE : Nee, nee, daar heeft het niets mee te maken.

ILIA : Het heeft in ieder geval ook niets met onzekerheid te maken. Ik ben niet onzeker.

VEERLE : Daar zou ik nog zo zeker niet van zijn, zoals je daar nu staat rond te draaien.

ILIA : Dit is anders. Ik ben gewoon zenuwachtig. (*kijkt op zijn horloge*) Nathalie is laat.

VEERLE : Misschien is zij ook wel iemand tegen gekomen.

ILIA : Nathalie? (*ongerust*) Nee, dat geloof ik niet.

VEERLE : Zoiets kan iedereen overkomen, niet? Zo uitzonderlijk is dat niet.

ILIA : Voor Nathalie wel.

VEERLE : Mm. Het zou kunnen. Tenslotte ken ik jouw vrouw niet.

ILIA : Nee.

VEERLE : Ik ben wel benieuwd.

ILIA : Ik ook.

VEERLE : Weet je, wat vandaag gebeurd is... Dat was voor mij ook de eerste keer.

ILIA : (*oprecht verwonderd*) Ja?

VEERLE : Ja, natuurlijk. Ik bedoel, dat ik zomaar... Zonder dat ik die persoon al voordien kende. (*stilte*) Je kijkt zo verbaasd.

ILIA : Nee, nee.

VEERLE : Toch wel. Jij dacht toch niet dat ik... Zie ik er zo uit?

ILIA : Nee, nee!

VEERLE : Ilia, dat had ik niet verwacht. Je stelt me teleur.

ILIA : Veerle, asjeblijft. Ik dacht helemaal niet dat jij... Anders had ik nooit... Het zijn gewoon de zenuwen, daardoor doe ik anders. Ik ben mezelf niet, dat is alles.

VEERLE : Oké. (*stilte*) Wil je niet even gaan zitten?

ILIA : Waarom?

VEERLE : Dan word je misschien rustiger. Of neem iets te drinken. Zal ik je iets inschenken?

ILIA : Misschien wel, ja. (*gaat zitten*)

VEERLE : Wat wil je?

ILIA : Whisky. Straight.

VEERLE : (*lacht en staat recht*) Goed. (*ze gaat naar de bar en neemt een voor een de flessen vast*) Ik vind hier geen Straight. Alleen... (*leest het etiket*) ...Dimple.

ILIA : (*lacht vermoeid*) Nee, nee. Ik bedoelde gewoon puur. Whisky puur. Zonder ijs of wat dan ook.

VEERLE : Ah?

ILIA : Straight is geen merk. Dat betekent puur, in 't Engels.

VEERLE : Waarom zeg je dan niet meteen puur?

ILIA : (*zucht*) Ik weet het niet.

VEERLE : (*windt zich op*) Jij houdt echt geen rekening met mij.

ILIA : Dat mag je niet zeggen. Ik bedoelde daar niets mee. Ik zeg altijd 'straight'.

(*lacht*) Macht der gewoonte.

VEERLE : Ja. Dat zal dan wel. (*geeft hem een glas*)

ILIA : Dank je. Neem jij niets?

VEERLE : Nee. Ik drink niet.

ILIA : Ik normaal ook niet.

VEERLE : Nee?

ILIA : Ik bedoel... Toch niet overdag.

VEERLE : Het is nu toch avond?

ILIA : Nee, nee, ik wil zeggen... Thuis. Thuis drink ik normaal niet.

VEERLE : Dat zie ik.

ILIA : Dit is geen normale situatie.

VEERLE : Nee.

ILIA : Dit is uitzonderlijk.

VEERLE : Je maakt een uitzondering?

ILIA : Ja.

VEERLE : Dat is dan al de tweede keer. Op één dag.

ILIA : Wat?

VEERLE : Dat je een uitzondering maakt. Eerst vanmiddag... En nu weer.

ILIA : Ja.

VEERLE : Ik heb blijkbaar een vreemde invloed op jou.

ILIA : Dat is wel het minste wat je kan zeggen.

VEERLE : Ik ben vereerd. Dit is nieuw voor mij.

ILIA : Dat geloof ik niet.

VEERLE : Zo is het nochtans. Ik ben niet gewoon dat de mensen rekening met mij houden. En jij gaat zelfs nog verder. Jij maakt uitzonderingen. Voor mij. En je ziet er nochtans niet uit als iemand die dat gemakkelijk doet.

ILIA : Nee.

VEERLE : Ik weet niet. Ik begrijp dat niet.

ILIA : Ik ook niet.

VEERLE : (*gespeeld beledigd*) Dank je wel!

ILIA : Nee, nee, zo bedoel ik dat niet. Het is gewoon... Kijk, normaal gezien ben ik iemand die zichzelf altijd compleet in de hand heeft. Ik ben er de persoon niet naar die impulsieve dingen doet. (*stilte*) Dat is mij trouwens al dikwijls verweten.

VEERLE : Wat?

ILIA : Sommige mensen beweren dat ik voorspelbaar ben. Saai zelfs. Ik geef toe, ik heb een aantal vaste gewoonten. Maar dat is nodig. Om me tegen mezelf te beschermen. Ik ben van nature heel chaotisch. Maar het paradoxale is, dat ik niet kan functioneren in chaos. Dan sla ik tilt. Ik heb zekerheden nodig. Houvast. Dus heb ik mezelf in de loop der jaren een aantal attitudes aangekweekt.

VEERLE : (*glimlacht licht spottend – vermanend*) Uh uh.

ILIA : Wat?

VEERLE : Je doet het weer. (*Ilia weet duidelijk niet waar ze het over heeft*) Je beseft het inderdaad echt niet hé? (*lacht*) Trek het je niet aan. Ik vergeef je. Vaste gewoontes schudt een mens nu eenmaal niet zo gemakkelijk van zich af. Daar kan ik van mee spreken.

ILIA : Veerle, waar heb je het over?

VEERLE : Ach, laat maar. Weet je, ik zal eens een uitzondering voor jou maken. Een exceptie.

ILIA : Hoe dan?

VEERLE : Ik zal mij aan jou aanpassen.

ILIA : Aanpassen?

VEERLE : Ja. Aan je taal.

ILIA : (*begrijpt nu pas waarover ze het had*) Ah! Deed ik het weer?

VEERLE : Dat zeg ik toch. Maar, geen zorg, vanaf nu spreek ik zoals jij.

ILIA : Ik dacht dat je dat niet kon.

VEERLE : Dat heb ik nooit gezegd.

ILIA : Nee, maar je zei wel dat je me niet begreep.

VEERLE : Ja, natuurlijk doe ik dat wel.

ILIA : (*verward*) Maar daarnet zei je nog...

VEERLE : Dat was bij wijze van spreken. Of dacht jij echt... (*lacht*) Ben jij echt zo goedgegelovig?

ILIA : Blijkbaar wel.

VEERLE : Nee, nee, dat geloof ik niet. Jij ziet er eerder het geraffineerde type uit.

ILIA : Je hield me dus gewoon voor de gek?

VEERLE : Niet echt, nee. Het is gewoon een goede manier om te weten te komen welk vlees ik in de kuip heb.

ILIA : Aha! Een test?

VEERLE : Zo zou je 't eventueel kunnen noemen.

ILIA : En?

VEERLE : Wat?

ILIA : Ben ik geslaagd?

VEERLE : Nee, nee jongen. Zo'n soort test is het niet. Laten we zeggen dat je me totnogtoe niet hebt teleurgesteld.

ILIA : Daar ben ik heel blij om.

VEERLE : (*lacht geheimzinnig*) Ja, ja. (*stilte*) Als je het niet erg vindt zou ik dan nu graag een douche nemen.

ILIA : Een douche?

VEERLE : Ja, ik voel me nogal... Je weet wel. Ik neem altijd een douche nadat ik... (*gespeeld verlegen*) jeeweetwel! Dat zou jij ook beter doen. Een vrouw ruikt dat meteen.

ILIA : Wat?

VEERLE : Als haar man naar een andere vrouw riekt.

ILIA : Ja?

VEERLE : En ik heb het nu niet over een ander parfum.

ILIA : Hoe bedoel je?

VEERLE : Ik bedoel dat je toch maar beter je handen wast. Want bij mijn weten heb je dat nog niet gedaan, en dat valt echt op.

ILIA : Mijn handen? (*kijkt er naar*)

VEERLE : Ruik maar.

ILIA : (*ruikt aan zijn handen – schrikt*) Ja, ik denk dat ik ze maar beter meteen ga wassen. (*wil naar de badkamer gaan*)

VEERLE : Doe dat. (*snijdt hem de pas af*) Intussen neem ik al een douche.

ILIA : Nu?

VEERLE : Ja.

ILIA : Maar, wat als...?

VEERLE : Ja?

ILIA : Stel dat... Wat als Nathalie opeens binnenkomt?

VEERLE : (*lacht*) Ilia. Ik bedoel niet dat wij nu samen een douche moeten nemen. Nee, dat zou niet verstandig zijn. Maar ik kan toch wel een douche nemen terwijl jij hier braafjes op je vrouw wacht?

ILIA : Ja, maar dan nog.

VEERLE : Wat?

ILIA : Veerle, geef toe dat ze dan meteen wantrouwig zou kunnen worden.

VEERLE : Hoe kan ik nu weten hoe jouw vrouw op zoiets zou reageren? Maar, 't zou kunnen, ja.

ILIA : En terecht. Het is niet normaal om als vrouw thuis te komen en een andere vrouw in je badkamer aan te treffen. En dan nog naakt.

VEERLE : Dat hangt toch van jou af?

ILIA : Van mij?

VEERLE : 't Komt er gewoon op aan dat jij het zo speelt dat zij geen reden tot argwaan heeft. Mensen worden pas wantrouwig als je ze daar een reden voor geeft. Jij hebt dat in de hand. Mijn aanwezigheid, met of zonder kleren, doet hier niets ter zake.

ILIA : Ik hoop dat Nathalie er ook zo over zal denken.

VEERLE : Zoals ik zei. Dat hangt van jou af.

ILIA : Ik ken Nathalie. Jij niet.

VEERLE : Nee.

ILIA : Ze is wantrouwig van nature.

VEERLE : Zeg jij.

ILIA : Wij zijn al drie jaar samen. En drie jaar is volgens mij lang genoeg om iemand te leren kennen.

VEERLE : Mm.

ILIA : En ik ben er zeker van, indien mijn vrouw jou onder de douche zou aantreffen, dat ze daar meer achter zou zoeken.

VEERLE : Daar kan je nooit echt zeker van zijn. Want het is nog niet gebeurd.

ILIA : (*zucht*) Goed, ik veronderstel het.

VEERLE : Aha! Nog een... hypothese. (*stilte*) Jij bent écht onzeker hé? Jij vertrouwt jezelf niet. Jij projecteert je eigen onzekerheid op anderen. Jij weet helemaal niet hoe Nathalie zal reageren, maar je stelt jezelf in haar plaats. En in haar plaats zou jij zo reageren. Iia, jij bent degene die achterdochtig is. Het is gewoon projectie.

ILIA : Heb jij psychologie gestudeerd?

VEERLE : Nee, maar dat zou gekund hebben. Ik ben niet dom.

ILIA : Dat merk ik.

VEERLE : Ik heb eens een verhaal gelezen...

ILIA : (*sarcastisch*) Oh ja?

VEERLE : Ja, Iia. (*bekijkt hem*) Jij neemt mij echt niet ernstig hé?

ILIA : Natuurlijk wel.

VEERLE : Goed.

ILIA : Ga verder. Je hebt een verhaal gelezen?

VEERLE : Van Poe. (*ze spreekt het uit als POE*)

ILIA : (*imiteert haar*) Poe?

VEERLE : Edgar Allen Poe.

ILIA : Ah, die, ja.

VEERLE : Zeg, jij doet zo vervelend. Heb ik ergens een tere plek geraakt?

ILIA : Helemaal niet. Ik wilde grappig zijn.

VEERLE : Grappig?

ILIA : Ja.

VEERLE : Oh.

ILIA : Ik luister.

VEERLE : Goed. Maar ik wil je vragen om mij niet te onderbreken.

ILIA : Doe ik dat dan?

VEERLE : (*zucht*) Dat zeg ik toch niet. Ik vraag gewoon dat niet te doen, dat is alles.

ILIA : Oké.

VEERLE : Het is gewoon een verhaal dat goed bij deze situatie past. Het gaat over een man die op een nacht zijn buurman vermoordt. Hij snijdt het lijk in stukken en verbergt het onder de plankenvloer in de kamer van het slachtoffer. Hij zorgt ervoor dat alle sporen heel goed zijn uitgewist en hij is zo zeker van zichzelf dat, wanneer hij bezoek krijgt van de politie, hij de agenten het hele huis - van boven tot onder - toont en hen nadien zelfs in de kamer waar het lijk verborgen ligt uitnodigt om nog even na te praten. Er rust geen enkele verdenking op hem en dat zou ook zo gebleven zijn, indien hij zich opeens niet had ingebeeld dat hij het hart van zijn buurman hoorde kloppen. Dit kon natuurlijk niet want hij had het lijk in stukken gesneden, maar het geluid was voor hem zo reëel, en zo oorverdovend, dat hij niet kon geloven dat de agenten het niet hoorden. Maar die deden alsof er niets aan de hand was. De man werd op den duur zo gek van het geluid dat hij bekende.

ILIA : Ik ken dat verhaal. (*denkt even*) Dat is 'The Tell-Tale Heart', van Edgar Allen Poe (*spreekt het nu correct uit, met de nadruk op Poe*) als ik mij niet vergis.

VEERLE : Dat weet ik niet. Ik heb het in het Nederlands gelezen. Het verraderlijke hart. (*ontstemd*) Zeg, als je 't kent, waarom laat je mij dat dan helemaal vertellen?

ILIA : Sorry, maar je had mij heel duidelijk gevraagd om je niet te onderbreken.

VEERLE : (*bromt*) Ja, dat klopt.

ILIA : Dus heb ik dat niet gedaan. Maar, eerlijk gezegd snap ik de relevantie niet.

VEERLE : Wat?

ILIA : Ik wil zeggen... (*denkt even na*) Ik begrijp niet wat dit verhaal met ons te maken heeft.

VEERLE : Nee?

ILIA : Ik kan je verzekeren dat ik niet van plan ben iemand te vermoorden.

VEERLE : Nee, natuurlijk niet. Daar gaat het immers niet om. Het gaat over paranoia. Over schuld.

ILIA : Schuld?

VEERLE : Ja. Als jij je schuldig voelt, dan zal je vrouw dat merken. Meteen.

ILIA : (*zelfzeker*) Dat denk ik niet.

VEERLE : Oké, niet dan. Maar zelfs dat is niet belangrijk.

ILIA : Hoezo?

VEERLE : Stel dat je vrouw binnenkomt, en ze merkt geen verandering in jouw gedrag.

Doordat jij je schuldig voelt zal je haar meer dan anders observeren. De kleinst mogelijke afwijking in haar gedrag, echt of ingebeeld, zal jij meteen interpreteren als argwaan. En automatisch zal dat jouw houding beïnvloeden, waardoor jij tenslotte toch anders gaat doen. En jouw aangepast gedrag zal haar écht een reden geven om achterdochtig te worden. En als dat gebeurt, en ze vindt mij vervolgens in een op dat ogenblik redelijk tot de verbeelding sprekende situatie in de badkamer, ja dan...

ILIA : Zie je wel. Nu zeg je zelf dat ze dat niet normaal zou vinden.

VEERLE : (*zucht*) Jij begrijpt het echt niet hé? Het gaat niet over haar, of over mij. Het gaat over jou. De situatie speelt totaal geen rol. Jij moet zorgen dat je...

ILIA : (*onderbreekt haar*) Ja?

VEERLE : Kijk. Gewoon al het feit dat ze je hier zal aantreffen met een glas whisky in je hand, terwijl je normaal nooit thuis drinkt, dat is al genoeg om haar aan het denken te zetten.

ILIA : Ja, da's waar.

VEERLE : Zie je, je moet eerst met jezelf in het reine komen. Je moet zelf inzien dat je niets verkeers hebt gedaan.

ILIA : Maar dat heb ik wél! Dat is het hele probleem. Ik heb iets verkeers gedaan.

VEERLE : Vond je 't dan niet prettig?

ILIA : Dat bedoel ik niet. Ik vond het heel prettig.

VEERLE : Dat heb ik gemerkt. Beest.

ILIA : (*lacht verlegen*) Ik heb er echt van genoten.

VEERLE : En genieten mag natuurlijk niet.

ILIA : Ja, natuurlijk mag dat wel.

VEERLE : Er is dus niets verkeers aan genieten?

ILIA : Nee.

VEERLE : Dus heb jij toch niets verkeers gedaan.

ILIA : Dat is niet waar. Het gaat hier niet om het feit of ik genoten heb of niet, maar om wàt ik gedaan heb. Ik heb mijn vrouw bedrogen. (*scherp*) Wij hebben geneukt Veerle! Geneukt!

VEERLE : Zoals jij dat nu zegt klinkt het inderdaad alsof wij iets verkeers hebben gedaan. Persoonlijk hou ik meer van vrijen. Dat klinkt niet zo pejoratief, en het is niet zo limitatief. Vrijen houdt veel meer in dan rechttoe rechtaan... neuken. (*lacht fijntjes*) Of vind jij van niet?

ILIA : Veerle, asjeblijft. Ik wil gewoon niet... Dat Nathalie... Dit is ernstig.

VEERLE : Ja, dat heb ik ook altijd gevonden. Maar dat wil nog niet zeggen dat er niet om gelachen mag worden.

ILIA : (*diepe zucht*) Jij bent vermoeiend.

VEERLE : Ik weet het. Dat zeggen ze nu altijd tegen mij. Vooral wanneer ze 't niet meer weten of wanneer ze persé gelijk willen halen.

ILIA : Veerle, gelijk halen is nu het minste van mijn zorgen. Daar gaat het mij niet om. Ik ben bezorgd. Ik wil mijn vrouw niet verliezen.

VEERLE : Daar had je wel eerder aan mogen denken.

ILIA : Ja.

VEERLE : Dus toch spijt?

ILIA : Dat heb ik niet gezegd. (*drinkt zijn glas in één teug leeg*) Ik ga dit afwassen. (*verdwijnt naar de keuken*)

VEERLE : (*stilte*) Bon, hier zit ik dan. (*ze gaat naar de bar en schenkt zichzelf een whisky in en kijkt de kamer rond*) Hebben jullie geen telefoon?

ILIA : (*off*) Wat zeg je?

VEERLE : Ik vroeg of jullie geen telefoon hebben. Ik zie er hier nergens een staan.

ILIA : (*off*) Nee, dat klopt. Nathalie en ik hebben allebei een zaktelefoon.

VEERLE : Is dat niet duur?

ILIA : (*off*) Ja, maar 't is gemakkelijk.